

РЕШЕНИЕ

№ 2381

гр. София, 11.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.03.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **533** по описа за **2024** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Б. М. П., чрез адв. М. Я., срещу решение № 4663 от 18.10.2023 г., постановено по НАХД № 5649/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 131-ви състав. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 23-4332- 002613 от 23.02.2023., издадено от началник група към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора, на основание чл. 174, ал. 3, пр. второ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 24 месеца“.

В жалбата са изложени съображения за отмяна на постановеното съдебно решение и потвърденото с него НП поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. Оспорва се фактическата обстановка, изложена в НП, като се посочва, че проверяващите органи предложили на П. да избере между проверка с полеви тест и химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества. Предвид обстоятелството, че бързал към летище „С.“, за да закара приятелката си за полет,

касаторът предпочел кръвния тест, но не е отказал да му бъде направен полеви такъв. Излага, че по-рано е бил спрян от друга кола на Пътна полиция за проверка и по същите съображения е насочен за лабораторно химико-токсикологично лабораторно изследване, на път за чието извършване, е спрян за проверка. Така бил възпрепятстван да се яви във ВМА за провеждане на изследването. Посочва, че в АУАН невярно било констатирано, че не е изпълнил задължението за извършване на химико-токсикологично лабораторно изследване, като се аргументира с обстоятелството, че АУАН е съставен в 4.10 ч., преди връчването на талона за медицинско изследване номер № 0176626 в 4.50 ч. и преди изтичане на срока да се яви във ВМА за химико-токсикологично лабораторно. В тази връзка твърди, че в случая не е изпълнен фактическият състав на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, доколкото с разпоредбата са предоставени няколко алтернативни възможности за водачите за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и употребата на наркотични вещества или техни аналози. Оспорва извода на съда, за компетентност на патрула, предприел проверката, тъй като законът не допускал проверките с тест DrugTest5000 да се извършват на място и време, различни от мястото и времето на проверката, както и че полицейските органи нямат правомощие да разпореждат на водачите да изчакват неопределено време доставянето на тест от компетентен екип на КАТ, както в настоящия случай. Твърди, че извършената проверка била незаконна, тъй като липсвали външни признаци за употреба на наркотични вещества съгласно чл. 5 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози. Налице било фактическо задържане. Посочва, че му е отказано правото да посочи възражения при съставянето на АУАН. На следващо място в нарушение на чл. 42, ал. 1, т.7 от ЗАНН не били вписани имената и данните на пътника в превозното средство. Твърди и че бил наказан два пъти за едно и също нарушение. Моли за отмяна на решението на СРС и присъждане на разноските по списък. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуващото на спора.

Ответникът – началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, ХХІІІ-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 11.02.2023г. 04.10 часа, в [населено място], по [улица] касаторът Б. П. управлявал лек автомобил марка "Т.", модел "В.", с рег. [рег.номер на МПС], в посока от [улица] към Аерогара С., когато бил спрян за извършване на проверка по реда на чл.165, ал.2, т.1 ЗДвП от полицейски патрул. На място за съдействие бил повикан патрул на ОПШ-СДВР, включващ свидетеля Н. Б.- младши автоконтрольор. П. бил поканен да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Д. Т. 5000, но същият категорично отказал. При това му бил издаден Талон за медицинско изследване № 0176626, връчен на жалбоподателя П. в 04.50 часа на 11.02.2023г. за

явяване в срок 45 минути във ВМА за предоставяне на кръвна проба за установяване употреба на наркотици. Видно от представената от ВМА справка рег. № И-4657/17.05.2023г. жалбоподателят Б. П. не е регистриран в информационната система на лечебното заведение и няма данни същия да е посещавал болницата за вземане на кръвна проба на 11.02.2023г. Във връзка с констатирания отказ за изпробване с полеви тест бил съставен акт за установяване на административно нарушение серия ГА, бланков номер 904905/11.02.2023г. от страна на свидетеля Н. Б., с който срещу Б. М. П. било повдигнато административнонаказателно обвинение за това, че като водач на моторно превозно средство отказва да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества, определено като нарушение на чл.174, ал.3, от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя и му бил предявен за подпис и запознаване. Срещу така съставения акт в законоустановения срок са постъпили нарочни писмени възражения. На база така съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление (НП) № 23-4332-002613 от 23.02.2023 г. началник група „Пътна полиция” към СДВР е наложил на Б. М. П., с ЕГН [ЕГН] наказание глоба в размер на 2000/две хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл.174, ал.3 от ЗДвП, за нарушение на същата разпоредба. Наред с това преди проверката, станала повод за издаване на обжалваното наказателно постановление, жалбоподателят Б. П. е бил обект и на друга проверка по реда на ЗДвП, извършена на 11.02.2023г. в 02:52 часа, при управление на същото МПС по [улица]. В хода на същата срещу жалбоподателя бил съставен АУАН серия ГА, № 902334, отново за нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП, свързано с отказ за изпробване с техническо средство за употреба на наркотични вещества, като му бил издаден и Талон за изследване № 086398. Фактичката обстановка, съдът е приел за установена въз основа на събраните в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Н. Б., кредитирани като съответни на приобщените по делото писмени доказателства, които съдът е възприел в цялост като логични, последователни съответни. За да потвърди НП, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Като извърши служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 АПК, настоящият състав намира Решението на СРС за валидно, допустимо и правилно. При постановяване на оспореното пред АССГ решение не е осъществено релевираното с жалбата касационно основание или друго, за което касационната инстанция следи служебно - чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН, вр. чл. 218, ал. 2 АПК.

Настоящият съдебен състав констатира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция им е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на Министъра на вътрешните работи, а компетентността на административнонаказващия орган произтича и от Заповед № 8121К-13180 от 23.10.2019г. на Министъра на вътрешните работи и Акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г.

Наказателното постановление и актът за установяване на административно нарушение съдържат пълно описание на обстоятелствата, при които е извършено нарушението, както и изчерпателно описание на самото нарушение. Правилна е преценката на въззивния съд и за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при

съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Твърденията на касатора за незаконосъобразност на извършената проверка поради фактическо задържане на лицето до пристигане на друг екип с необходимата апаратура за провеждане на полеви тест съдът намира за неотнормимо. Неоснователно е твърдението, че на нарушителя не е указана възможността да направи възражения и в какъв срок, доколкото на бланката на АУАН е поместена разписка, в която подробно са разписани възможностите да упражни правото си на защита и да изложи своите допълнителни обяснения и възражения в посочения 7 -дневен срок. Разписката е подписана от касатора, с което той се счита за уведомен за правата си по чл. 44, ал.2 ЗДвП, които са и упражнени с подаване на Възражение с вх. № 17052/14.02.2023 г. Липсват доказателства при изготвяне и предявяване за подпис на АУАН, касаторът да е направил възражения, които служителите на МВР да са отказали да впишат, особено предвид обстоятелството, че документът е предоставен за подпис на нарушителя. Дори да се приеме, че твърденията на касатора са верни, то това не би довело до съществено нарушение на процесуалните правила, доколкото правото на защита на нарушителя не е ограничено и е надлежно упражнено от него с подаването на писмено възражение срещу АУАН по реда на чл. 44, ал.1 ЗАНН. Спазени са и сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на деянието. Както правилно е приел въззивният съд, не е налице непълнота на АУАН, поради липса на вписване в акта на данните на пътника в превозното средство на нарушителя, доколкото това лице няма отношение към извършване на санкционираното противоправното поведение на водача. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоправен резултат. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 – т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 – т. 7 от ЗАНН. Налице е пълно съответствие между отразената в акта за установяване на административно нарушение фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в наказателното постановление.

Разпоредбата на чл.174, ал.3 ЗДвП предвижда, че водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв. От граматическото тълкуване на цитираната разпоредба и употребения съюз „или“ следва, че нарушението при първата от посочените алтернативи е довършено с обективизирането на самия отказ за извършване на проверка с техническо средство. Неизпълнението на предписание за изследване с доказателствен анализатор или даване на кръвна проба и провеждане на химическо изследване, е друго нарушение, за което се налага отделно наказание. На този извод навежда и

разпоредбата чл. 3 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози /Наредба № 1 от 19.07.2017 г./, която изисква съставянето на АУАН на мястото на извършената проверка, едновременно с издаване на талона за медицинско изследване. Не на последно място, съгласно трайната съдебна практика, нормата на чл. 174, ал. 3 ЗДвП съдържа две алтернативно предвидени форми на изпълнителното деяние – отказ от изпробване с техническо средство или неизпълнение на предписание за медицинско изследване, като за осъществяването на нарушението е достатъчно реализирането и на само една от тях, но това не изключва в условията на кумулативност, да бъдат извършени и двете форми на изпълнителното деяние. Съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. по тълк. д. № 1/2021 г. на Върховния административен съд, задължително за прилагане от съдилищата на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, отказите по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения. Като е приел, че става въпрос за едно нарушение, административно-наказващият орган е приложил по-благоприятен подход спрямо касатора и му е наложил само едно наказание. Дори и да се извърши впоследствие медицинското изследване, то това не би освободило нарушителя от административнонаказателна отговорност, тъй като с медицинското изследване не се санира отказът да бъде извършена проверка с техническо средство. Съдът намира за неоснователно твърдението на касатора, че той не е отказал да му бъде направен тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, тъй като законът му позволявал да избере кой от способите за изследване да бъде приложен. Напротив, съгласно чл.2, ал.1 от Наредба № 1 от 19 юли 2017г. при извършване на проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози проверяваното лице е длъжно да изпълнява точно дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, освен ако те налагат извършването на очевидно за лицето престъпление или друго нарушение на нормативен акт или застрашават неговите или на други лица живот или здраве. С ал. 2 на същия член е въведена необоримата презумпция, че неизпълнението на задължението по ал. 1, с което се възпрепятства извършването на проверката, се приема за отказ на лицето да му бъде извършена такава. Неспазването на посоченото правило представлява административно нарушение, за което правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на лицето. Правилно съставът на СРС е приел, че в случая не е налице нарушение на принципа “non bis in idem”, като на касатора са издадени две наказателни постановления за два отделни отказа по чл. 174, ал.3 ЗДвП при две самостоятелни проверки на 11.02.2023г. Макар фактическият състав на двете на нарушения да съвпада, те са извършени в различно време и място и имат самостоятелен характер.

Оформя се извод, че правилно, законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил кумулативно предвидените наказания за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, спазвайки нормите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя (чл. 12 от ЗАНН), при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая (чл. 28 ЗАНН). Доколкото направените от СРС изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348, ал. 1 от НПК, то съдът констатира, че

касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4663 от 18.10.2023 г., постановено по НАХД № 5649/2023г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 131-ви състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.